



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudkyně JUDr. Evy Lukotkové a soudce Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **GRADIOR, spol. s r.o.**, se sídlem Křižíkova 68, Brno, zastoupeného Mgr. Liborem Valentou, advokátem se sídlem Křížová 18, Brno, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R184/2012/VZ-24173/2012/310/RBu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a průběh správního řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31. 1. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R184/2012/VZ-24173/2012/310/RBu (dále jen „napadané rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, č. j. ÚOHS-S84/2012/VZ-4691/2012/510/OKo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), pro jeho nezákonnost zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Současně žalobce navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Zdejší soud svým usnesením ze dne 13. 2. 2013, č. j. 31Af 10/2013-19, žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[3] Předseda žalovaného potvrdil napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí žalovaného ve věci přezkoumání úkonů zadavatele veřejné zakázky – obce Zdounky, IČ 00287938 (dále jen „zadavatel“) – při zadávání veřejné zakázky s názvem „Vybavení interiérů objektu Domu kultury ve Zdoukách“ (dále jen „veřejná zakázka“), a zároveň zamítl podaný rozklad proti tomuto rozhodnutí.

[4] Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí shledal, že zadavatel postupoval při zadávání veřejné zakázky v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZVZ“) a návrh žalobce dle ustanovení § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ za využití § 118 odst. 1 a 2 ZVZ zamítl.

[5] Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nedodržel požadavky zadavatele, a to obchodní podmínky týkající se délky záruční doby, když v článku 8 návrhu smlouvy uvedl: „52 měsíců vyjma dílů, u kterých výrobce uvádí jinak (bude doloženo záručními listy)“, což bylo v rozporu s požadavkem zadavatele na délku záruční doby za jakost v měsících od předání do převzetí díla, kterou v bodu 11. 3 písemné výzvy k podání nabídky požadoval v minimální délce 36 měsíců, a zadavatel tak žalobce vyloučil z další účasti v zadávacím řízení oprávněně. Tento závěr potvrdil také předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí, kdy mj. potvrdil správnost postupu zadavatele, který vyloučil i případné použití ustanovení § 76 odst. 3 ZVZ, tedy institutu vysvětlení nabídky.

II. Obsah žaloby

[6] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť bylo povinností zadavatele postupovat v souladu s institutem zjišťování nejasností vyplývajících z nabídky žalobce v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 ZVZ. Žalobce s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62Af 50/2010-104, zdůrazňuje, že institut vysvětlení nabídky je sice dle citovaného ustanovení postupem fakultativním ze strany hodnotící komise, ale zadavatel musí mít po podání nabídek najisto postaveno, zda nabídky vyhovují zadávacím podmínkám a jaké hodnoty mají být v rámci hodnocení nabídek hodnoceny – zadavatel tedy musí mít spolehlivý podklad pro svůj jednoznačný závěr, zda nabídka může být úspěšně posouzena, což v daném případě dle žalobce neměl. Žalobce připomíná, že na 75 % předmětu plnění veřejné zakázky poskytl nadstandardní záruční dobu 52 měsíců a u 25 % předmětu plnění pak záruční dobu kratší než 52 měsíců, ale nikoliv z obsahu zadávací dokumentace požadovanou záruční dobu kratší než 36 měsíců. Tato lehce vysvětlitelná nejasnost by ze strany zadavatele mohla (a měla) být v rámci veřejné zakázky objasněna aplikací institutu písemného vysvětlení nabídky v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 ZVZ, přičemž jen a pouze tímto způsobem, mohl mít zadavatel najisto postaveno, zda nabídka žalobce vyhovuje zadávacím podmínkám, jak je uvedeno v citovaném rozsudku zdejšího soudu. Žalobce pak dodává, že jestliže nikde v zadávací dokumentaci výslovně neuváděl, že by snad na zbývající zanedbatelnou část plnění poskytl záruční dobu kratší než 36 měsíců, jednalo se (muselo se jednat) v takovém případě z pohledu zadavatele o nejasnost již na první pohled zřejmou, lehce popsatelnou a zároveň lehce

vysvětlitelnou. Uvedeným postupem zadavatele byl žalobce neoprávněně vyloučen z další účasti ve veřejné zakázce, a tím, že žalovaný toto jednání shledal zákonným, zatížil své vlastní rozhodnutí nezákonností.

[7] Žalobce pak s odkazem na skutečnost, že nejvhodnější (vítěznou) nabídkou se stala nabídka druhého (a jediného zbylého) uchazeče, tj. společnosti VESNA INTERIORS, s.r.o., která poskytla záruku jen v délce 36 měsíců na veškeré plnění a současně žalobce nabídnul zadavateli i nižší cenu předmětu plnění a dále výrazně vyšší sankce za nedodržení lhůty plnění, uvádí také své podezření z možné netransparentnosti průběhu veřejné zakázky. Z nastíněného je dle žalobce zřejmé, že zadavatel nekonal ve věci s péčí řádného hospodáře a v souladu se zákonem.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 1. 3. 2013, úvodem napadl nedostatek pasivní žalobní legitimace z toho důvodu, že žalobce považuje za žalovaného předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, pana Ing. Petra Rafaje. V souladu však s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005-64, je žalovaným v těchto případech ten orgán, který rozhodoval již v prvním stupni, tedy samotný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Z tohoto důvodu je podaná žaloba vadná a měla by být odmítnuta.

[9] Zároveň se však žalovaný vyjádřil i k samotným žalobním námitkám a uvedl, že se jedná ze strany žalobce již o opakující se argumenty ze správního řízení, se kterými se řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje. Dodává, že žalobcem uvedený dodatek v návrhu smlouvy: „[...] vyjma dílů, u kterých výrobce uvádí jinak (bude doloženo záručními listy)“, umožňuje žalobci manipulaci s parametrem dílčího hodnotícího kritéria, což lze považovat za jdoucí proti ZVZ a uvádí, že zadavatel není oprávněn vycházet z domněnek (v tomto případě o délce záruční doby v určité části nabídky), ale pouze z údajů, které žalobce poskytl v nabídce, a zadavatel tak nemůže nahrazovat vůli uchazeče (žalobce). Žalovaný shrnuje, že za „vysvětlení“ nabídky nelze považovat její doplnění např. o chybějící doklady nebo obecně o skutečnosti, které měly být uvedeny již v podané nabídce, tj. ve lhůtě pro podání námitek. Je povinností a zájmem uchazeče (žalobce), aby nabídka splňovala veškeré zákonné požadavky a zadání zadavatele, a aby jejich splnění bylo z nabídky dostatečně zřejmé a srozumitelné, což se v daném případě ze strany žalobce nestalo. Kdyby zadavatel umožnil žalobci po ukončení lhůty pro podání nabídek změnu dotčeného článku návrhu smlouvy tak, aby odpovídal zadávacím podmínkám, dopustil by se porušení ustanovení § 76 odst. 6 a § 6 ZVZ. Z těchto důvodů považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou i po hmotněprávní stránce a navrhuje její zamítnutí, v případě, že nebude odmítnuta.

[10] V replice, doručené soudu dne 22. 5. 2013, žalobce k námitce žalovaného na chybně označenou pasivní legitimaci s odkazem na stanovisko Pléna Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02, uvedl, že by odmítnutí žaloby považoval za nepřiměřený a přepjatý formalismus, a z opatrnosti navrhuje změnu účastníka na straně žalovaného, a to

přímo na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Dále setrvává na svém právním názoru a obsáhle opakuje argumentaci uvedenou v samotné žalobě.

[11] Na nařízeném jednání dne 10. 12. 2014 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[14] Krajský soud se nejprve musel vypořádat s námitkou žalovaného, že chybné označení pasivně legitimovaného subjektu v tomto případě zakládá právní důvod k odmítnutí žaloby. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce skutečně označil jako žalovaného přímo předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, pana Ing. Petra Rafaje. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005-64, je zřejmé, že: „*v dané věci je třeba rozlišovat dvě skutečnosti: 1. proti jakému úkonu je žaloba podávána a 2. kdo je účastníkem řízení. V dané věci je nepochybné, že rozhodnutí, které bylo žalobou napadeno, je rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Tato skutečnost však procesní subjektivitu předsedy stěžovatele nezakládá. Předseda stěžovatele není samostatným orgánem stěžovatele, nýbrž pouze jeho funkční složkou sloužící mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jako ústředního orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutí orgánů státní správy, jež ústředními orgány nejsou, tj. mají nad sebou v hierarchii správních orgánů nadřízený orgán, který je o podaných odvoláních oprávněn rozhodovat. Žalovaným tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže.*“ Žalovaný tedy má pravdu v tom ohledu, že žalobce chybně označil jako žalovaného přímo jeho předsedu, tj. Ing. Rafaje.

[15] Krajský soud však musel posoudit, jestli je takováto chyba skutečně důvodem pro odmítnutí žaloby dle ustanovení § 46 s.ř.s. S ohledem na stanovisko Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02: „*Posouzení, zda nepřesné označení právního subjektu je natolik závažné, že znemožňuje, aby nastaly právem obecně předpokládané a subjekty práva nebo orgány veřejné moci zamýšlené následky, je především úkolem obecných soudů, nikoliv Ústavního soudu*“ krajský soud shledává, že tato chyba žalobce není natolik závažná, aby jakýmkoliv způsobem znemožnila právem předpokládané a stranami zamýšlené následky, což je mj. patrné i ze samotného faktu, že samotný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže činil v soudním řízení takové právní kroky, jako by byl správně označeným žalovaným již od samého počátku soudního sporu. Krajský soud nadto dodává, že „*ústavně formulovaný princip právního státu (jehož projevem je ochrana dobré víry), více respektuje oprava*

nepřesnosti v označení právního subjektu všude tam, kde je jakkoli možná, eventuálně její tolerování, než deklarování nepřiměřených právních následků. Obecné soudy a správní orgány by přitom neměly při posuzování následků nepřesnosti v označení právních subjektů opomíjet jejich dosavadní chování. Pokud jako adresáti rozhodnutí orgánů veřejné moci tyto nepřesnosti v označení akceptovaly a neupozornily na ně, pak by neměly mít možnost na tyto nepřesnosti úspěšně poukazovat v následujících řízeních“ (srov. stanovisko Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS-st. 16/02). Na základě výše uvedeného tedy zdejší soud shrnuje, že neshledal důvod pro odmítnutí žaloby, za žalovaného považuje od samého počátku soudního řízení samotný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

[16] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda zadavatel veřejné zakázky, resp. hodnotící komise, měla postupovat v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 ZVZ, tedy využít institutu vysvětlení nabídky. Primární otázkou však není otázka, zda zadavatel „musel“ či „pouze mohl“ postupovat podle § 76 odst. 3 ZVZ, jak se jí drží žalobce v uvedené žalobě, nýbrž otázka, zda zadavatel bez vyjasnění si nejasnosti obsažené ve smlouvě (jejím návrhu), tvořící součást nabídky, mohl v zadávacím řízení s ohledem na povahu zmíněné nejasnosti uskutečňovat další kroky v rámci posouzení a hodnocení nabídek.

[17] Ustanovení § 76 odst. 3 ZVZ stanoví: *„Hodnotící komise může v případě nejasností požádat uchazeče o písemné vysvětlení nabídky. Hodnotící komise může rovněž požádat o doplnění dokladů podle § 68 odst. 3. V žádosti hodnotící komise uvede, v čem spatřuje nejasnosti nabídky, které má uchazeč vysvětlit, nebo které doklady má uchazeč doplnit. Hodnotící komise nabídku vyřadí, pokud uchazeč nedoručí vysvětlení či doklady ve lhůtě 3 pracovních dnů ode dne doručení žádosti, nestanoví-li hodnotící komise lhůtu delší. Hodnotící komise může na žádost uchazeče tuto lhůtu prodloužit nebo může zmeškání lhůty prominout.“*

[18] Jak je z uvedené dikce zřejmé a jak ostatně také vyplývá z komentářové a doktrinální literatury (srov. Jurčík, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 850 s. S. 469-474. nebo Podešva, V. [et al.] *Zákon o veřejných zakázkách: komentář*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2011. 631 s. k § 76.) a také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu sice k zákonu o zadávání veřejných zakázek z roku 1994, která je však aplikovatelná i pro současnou právní úpravu, tak „zákon o veřejných zakázkách nestanoví povinnost komise před hodnocením nabídek ověřovat a vyjasňovat si informace deklarované uchazeči v nabídkách. Tato povinnost se týká jen mimořádně nízké nabídkové ceny ve smyslu ustanovení § 36 zákona o veřejných zakázkách z roku 1994 [pozn. soudu: nyní obdobně ustanovení § 77 odst. 1 ZVZ], jež stíhá zadavatele ještě ve fázi před hodnocením komisí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2004, č. j. 2 A 7/2002-72). Krajský soud má tedy za zřejmé, že ustanovení § 76 odst. 3 věty první ZVZ dává hodnotící komisi pouze možnost o písemné vysvětlení nabídky požádat. Je tedy na jejím uvážení, zda se rozhodne podle tohoto ustanovení ve vztahu ke konkrétnímu uchazeči a jeho nabídce postupovat. Jinými slovy, i ze skutečnosti, že dřívější právní úprava neznala ani možnost takového postupu, nelze ve vztahu k současné právní úpravě dovozovat povinnost hodnotící komise využít ustanovení § 76 odst. 3 věty první ZVZ. Hodnotící komise není rovněž povinna a ani oprávněna přihlížet k jakýmkoli opravám a doplněním nabídek podaným uchazečem z jeho vlastní iniciativy až po uplynutí lhůty pro podání nabídek. Nicméně je zřejmé, že v

případě, že hodnotící komise shledá v nabídce některého z uchazečů nejasnost, např. ve formě rozporných údajů, nedostatečného popisu některých aspektů nabízeného plnění apod., je oprávněna požádat příslušného uchazeče o písemné vysvětlení jeho nabídky. Komise je povinna ve své žádosti o písemné vysvětlení nabídky přesně specifikovat, v čem spočívají nejasnosti nabídky (v čem je komise shledala).

[19] Dle právního názoru zdejšího soudu lze tímto institutem vysvětlení nejasností (§ 76 odst. 3 věty první ZVZ) však zhojit pouze zřejmý omyl v nabídkách uchazečů, nikoli to, co v nabídce obsaženo není. Příkladem zřejmého omylu je situace, kdy do čistopisu nabídky je uvedena kupř. částka smluvní pokuty o jeden řád nižší, než bylo úmyslem uchazeče. Předmětný institut je tedy nástrojem zadavatele k pochopení nabídek v případě formálních chyb, zřejmých nejasností a překlepů. V souhrnu tedy krajský soud uvádí, že hodnotící komise má podle tohoto ustanovení obdobnou pravomoc jako zadavatel podle ustanovení § 59 odst. 4 ZVZ, tj. je oprávněna (nikoli však povinna) vyzvat dodavatele k vysvětlení nejasností v jeho nabídce.

[20] Podle nejnovější rozhodovací praxe správních soudů a i samotného Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (viz rozhodnutí ze dne 26. 1. 2012, č. j. ÚOHS-R12/2010/VZ-1195/2012/310/HBa) a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62Af 50/2010-104, je zadavatel oprávněn vyjasnit údaje týkající se nabídky, zejména pokud v různých částech nabídky jsou uvedeny jiné údaje. Podle uvedené rozhodovací praxe nemá být na straně jedné pojetí institutu vysvětlení vykládáno příliš formalisticky, na straně druhé nelze prostřednictvím vysvětlení nejasností v nabídce doplňovat nabídku. Posouzení těchto dvou mantinelů je odvislé od zadavatele, resp. hodnotící komise, příp. pak ve správním přezkumu žalovaným a konečně v soudním přezkumu soudem.

[21] Krajský soud v Brně v uvedeném rozsudku (na který se ostatně odkazují obě strany řešené kauzy, ale jejich výklad se diametrálně liší) ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62Af 50/2010-104, vyslovil právní názor, že „*je-li soud veden snahou i přes vysoký stupeň formalismu zadávacích řízení vykládat ZVZ smysluplně, pak musí dospět k závěru, že jde-li o nejasnost, která ve svém důsledku způsobuje, že ani zadavatel si není jistý, v jaké fázi zadávacího řízení se má tato nejasnost projevit, a jde-li zároveň o nejasnost, která už na první pohled vyvolává dojem, že uchazeč se v části své nabídky dopustil chyby, tedy o nejasnost již na první pohled zřejmou, lehce popsatelnou a zároveň zřejmě lehce vysvětlitelnou, pak je namístě zadavateli rezignaci na vyjasnění si takové nejasnosti vytknout. Zadavatel musí mít po podání nabídek najisto postaveno, zda nabídky vyhovují zadávacím podmínkám či nikoli a jaké hodnoty mají být v rámci hodnocení nabídek hodnoceny; zadavatel tedy musí mít spolehlivý podklad pro svůj jednoznačný závěr.*“ Krajský soud v nyní řešené kauze tedy posuzoval, zdali skutkové okolnosti průběhu zkoumané veřejné zakázky naplní znaky v uvedeném rozsudku definované, a zdali měla hodnotící komise přistoupit k vysvětlení nabídky, tak aby mohla s ohledem na povahu zmíněné nejasnosti uskutečňovat další kroky v rámci posouzení a hodnocení nabídek, či zdali tento postup nebyl v řešené kauze potřebný.

[22] Na vymezení skutkového stavu se obě strany sporu shodnou, tedy, že žalobce v článku 8 návrhu smlouvy uvedl, že záruční doba na předmět plnění bude: „*52 měsíců vyjma dílů, u kterých výrobce uvádí jinak (bude doloženo záručními listy), která počíná běžet dnem*

podpisu protokolu o předání a převzetí hotového díla“. Požadavek zadavatele na délku záruční doby za jakost v měsících od předání do převzetí díla, byl pak definován v bodě 11. 3 písemné výzvy k podání nabídky, kde zadavatel požadoval záruční dobu v minimální délce 36 měsíců.

[23] K tomuto krajský soud uvádí, že došlo jednoznačně k situaci, že nabídka žalobce nesplnila podmínky uvedené v zadávací dokumentaci, neboť nebylo zřejmé, že žalobce poskytne na celý předmět plnění veřejné zakázky minimální záruční dobu v délce 36 měsíců, jak požadoval zadavatel, jelikož žalobce nedoložil a ani neuvedl, jak dlouhá bude záruční doba u té části zakázky, kde bude záruka poskytnuta podle záručních listů a tyto záruční listy (ani jejich obecnou formulářovou verzi) zadavateli nepředložil, aby si případně sám mohl ověřit, že záruka bude poskytnuta v minimální požadované délce 36 měsíců. Zdejší soud má pak za to, že jestliže se žalobce v nabídce sám odvolává na délku záruční doby uvedenou v záručních listech, tak o této délce záruční doby v těchto listech uvedených již nebude dále se zadavatelem (a ani s žalobcovým dodavatelem předmětného zboží) dále jednat, což ostatně ve vztahu k zadavateli veřejné zakázky ani není možné (více viz bod [26] tohoto rozsudku). K tomuto krajský soud nad rámec (a pro dokreslení celé situace) dodává, že v době řešení kauzy bylo obecnou notorií v obchodních vztazích, že tato záruční doba byla u běžného spotřebního zboží standardně 24 měsíců, tedy, že v případě, že by byla poskytnuta záruční doba podle záručních listů, nebyla by velice pravděpodobně splněna jedna ze zadávacích podmínek veřejné zakázky. Nadto žalobcovo jednání bylo hraničící s manipulací parametru dílčího hodnotícího kritéria, jelikož zadání veřejné zakázky (obchodní podmínky) bylo vypracováno ve formě a struktuře smlouvy, s tím, že uchazeči do těchto podmínek jen doplnili údaje nezbytné pro vznik návrhu smlouvy (v řešeném případě číselný údaj o délce záruční doby) – jakékoliv dopisování dodatků či dalších podmínek plnění se pak dle zadávací dokumentace nepředpokládalo a hodnocení těchto dalších podmínek navržených v řešeném případě žalobcem by pak mohlo být právě na újmu transparentnosti veřejné zakázky.

[24] Krajský soud dále posuzoval, zdali se na řešenou kauzu dají aplikovat závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62Af 50/2010-104. Krajský soud musí konstatovat, že v daném případě nejsou splněny podmínky, které zdejší soud vymezil pro nutnost postupu hodnotící komise dle ustanovení § 76 odst. 3 ZVZ. V nyní řešené kauze zadavatel (hodnotící komise) měl najisto postavené, že žalobce uvedl u části plnění zcela nepřezkoumatelně záruční dobu na poskytované plnění, a tedy, že nesplnil jedno z hodnotících kritérií a oprávněně jej z veřejné zakázky vyloučil. Již v této fázi nebyly splněny podmínky pro aplikaci citovaného rozsudku. Krajský soud však dodává, že se zároveň v žádném případě nemohlo jednat o případnou nejasnost, která už na první pohled vyvolává dojem, že uchazeč se v části své nabídky dopustil chyby, jelikož žalobce zcela záměrně rozšířil původní návrh smlouvy, ve kterém se očekávalo od navrhovatelů jen doplnění číselného údaje, o výše několikrát uvedený dodatek – sám tedy projevil svou vůli o doplnění pro něj v důsledku vadného údaje. Tento jeho dobrovolný postup nelze přičítat k tíži zadavatele a ani v neprospěch druhého uchazeče o veřejnou zakázku, kterého by se případné užití institutu vysvětlení nabídky bezpochyby dotklo na jeho právech. Nemohlo se jednat také o nejasnost již na první pohled zřejmou, lehce popsatelnou a zároveň lehce vysvětlitelnou, jelikož žalobce sám navrhl výslovně odkaz na užití záručních listů. V případě, že by chtěl prokazovat toto své tvrzení, tedy, že poskytuje záruku i pro zbývající díly v délce

36 měsíců, musel by to prokázat právě doplněním důkazních prostředků – záručních listů – ale to až po skončení lhůty pro podávání nabídek (srov. ustanovení § 69 odst. 5 ZVZ); takovýto postup však dle ZVZ možný není, jelikož institutem vysvětlení nejasností lze zhojit pouze zřejmý omyl v nabídkách uchazečů, nikoli doplňovat to, co v nabídce obsaženo není. Krajský soud tedy konstatuje, že po podání nabídek nelze měnit smlouvu způsobem, který by byl „změnou návrhu smlouvy“, což by způsobilo, že by zadavatel neuzavíral podle § 82 odst. 2 ZVZ smlouvu v souladu s návrhem smlouvy obsažené v nabídce vybraného uchazeče; toto přesně by se však stalo v řešené kauze.

[25] Krajský soud tedy shledává, že charakter vady, které se dopustil žalobce, vylučuje použití ustanovení § 76 odst. 3 ZVZ, neboť kdyby zadavatel umožnil žalobci po ukončení lhůty pro podání námitek změnu dotčeného článku návrhu smlouvy tak, aby odpovídal zadávacím podmínkám, dopustil by se porušení ustanovení § 76 odst. 6 a § 6 ZVZ. Krajský soud má za to, že hodnotící komise tak vzala zákonně v potaz při uplatnění své diskreční pravomoci také základní zásady zadávání veřejných zakázek vyjádřené v § 6 ZVZ.

[26] Krajský soud pak dodává, že v případě, kdyby zadavatel postupoval tak, jak se domáhá žalovaný s využitím ustanovení § 76 odst. 3 ZVZ, tak by se jednalo o jednání zadavatele o podané nabídce, která by nebyla v souladu se zadávacími podmínkami (takový postup by byl nesprávný podle závěrů Soudního dvora EU – věc Komise proti Dánsku, C-243/89), ale především by ze strany zadavatele představovalo toto jednání umožnění doplňování nabídky o podstatných aspektech smlouvy (takový postup by byl podle Soudního dvora EU také nesprávný; např. ve věci Komise proti Belgii, C-87/94, je Soudním dvorem EU zmiňováno, že v otevřeném řízení jsou vyloučena jakákoli jednání s uchazeči o podstatných aspektech smlouvy, jejichž změna by narušila soutěž). Tento postup zadavatele by byl tedy rozporný jak s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU i se samotným ZVZ, jelikož by zadavatel nedodržel zásadu transparentnosti, když by v žádosti o vysvětlení nabídky od uchazečů požadoval předložení dalších doplňujících informací a dokladů (v tomto případě např. záručních listů, na které se žalobce sám v nabídce odvolával), což nelze dle právního názoru zdejšího soudu považovat za vysvětlení nabídky, nýbrž za její doplnění. V tomto krajský soud souhlasí a plně odkazuje na ustálenou praxi žalovaného (srov. např. rozhodnutí ÚOHS ze dne 26. 1. 2009, č. j. S320/2008/VZ-716/2009/510/Hod nebo rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 12. 2008, č. j. S295/2008/VZ-25477/2008/510/Od). Na základě všech skutečností výše uvedených, musí krajský soud uvedenou žalobní námitku shledat za nedůvodnou.

[27] K žalobní námitce uvedené v bodě [7] tohoto rozsudku krajský soud uvádí, že z předložené spisové dokumentace není patrná jakákoliv netransparentnost v průběhu zadávání i vyhodnocování veřejné zakázky či jakákoliv neoprávněná manipulace se spisovým materiálem, a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce své tvrzení neopřel o jeden jediný důkaz a ani nenavrhл provádění žádných důkazů k prokázání skutečností jím tvrzených, zdejší soud musel také tuto žalobní námitku shledat nedůvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

[28] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené

žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[29] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. prosince 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu